

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
(Naaml. Maatsch.)
— TONGEREN

Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs: fr. 12,50 per jaar.
vooraf betaalbaar.
25 centieme het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie
nieuws fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 3.00
Kleine Aankondigingen:
van 1 tot 4 regels fr. 2.50
Elke regel meer fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

TONGEREN, 26 MAART 1927.

't Een plezier is 't ander waard.

Gelijk het doorgaans het geval is met alle bandieten, had Duitschland ons nog maar evenveel onder de klam liggen of het laatste al in onze zakken, daar wisten we allen van te spreken.

Zoo komt het dat het al ons geld afhaalde en ons niets in retour gaf dan waardeloos papier.

Overtijd werd door den Duitsch, of door gelijk wie ook, het gerucht verspreid, dat Duitschland ons die vijf milliard mark te rug zou uitwisselen aan hunne goudwaarde van voor den oorlog.

Maar wij, van onzen kant, moesten onzen onbetrouwbaren Oosterbuur het lapken grond teruggeven dat hij ons over een honderd jaar afnam, en dat het verdrag van Versailles terug te onzer beschikking stelde.

Rechtuit gezegd, nimmer heeft eenige aanhechting hare begunstigers minder plezier gedaan.

Wij verkeerden noemens dat Eupen-Malmedy en de rest, zowat in 't geval van dien kleinen jongen, die vanwege een grooten en geweldige davering heeft opgelopen.

Zedig hij aan die harde waisten ont kwam is hij naar huis gered; maar in zijne woede, dat de groote lummel hem te sterk was, heeft hij diens pots meescheerd en zit er nu mee op zijn dak.

Ontdusschen verschaft het hem veel zorg dat de andere in die pots een « casus belli » bezit, een reden om hem in eene naaste toekomst nog eens een bezoek te brengen, onder voorwendsel « k ben hier om mijn klak ».

En vele Belgen zouden bij zijn indien die moffenvellen pots den een of anderen avond terug over de haag van den moedwilligen buur geworpen werd.

Daar zijn er die zeggen: Ja, maar, bedenkt het goed, die klak verbeeldt een heel stuk strategische waarde, De Duitsch zal van daaruit veel gemakkelijker tegengehouden worden dan toen Moresnet, Eupen en Malmedy nog in onze handen niet waren gevezen.

Och, laat ons ernstig zijn. De school waars ons van 1914 tot 1918 dien ernst werd aangeleerd, kostte genoeg, omdat wij ons die lessen zouden ten nutte maken.

Als de Luiker- en Antwerpse forten de Duitschers nog buiten de vesten van ons land niet konden houden, wat zouden de bergskens van onzen uitersten Oosthoek dat kunnen?

Maar 't een plezier is 't ander waard. Als ze ons de centen teruggeven die ze ons ontvoeren terwijl ze ons vastgehield hielden, geven wij hun mot des te meer plezier hunne klak terug.

Sommigen hebben voorgesteld het loslaten van onze pandgrift aan den Rijn nog op den koop toe te geven, maar dat ze eerst met Malmedy beginnen, want de bezetting van den Rijn, dat is een ander paar mouwen.

« We kunnen er niet eeuwig blijven », zeggen er sommigen.

Aangemomen, maar in gegeven omstandigheden, als de Keuzerlijken het hooge woord voeren in het Duitsch parlement, en de inrichting van een kiezerpartij op het punt staat verwezenlijkt te worden, als een West-pot tot een van de aanzienlijkste leden van het parlement stijgt, als de nieuwe combinatie Kändler de eerste viool van de deutsche pronouncements in het nieuwe ministerie moet gedogen, is het 't moment niet om de eenigste waarborg van Duitschland's goed gedrag uit onze handen tewerpen.

Maar zoo hardnekkig wij houden moeten aan den Rijn, zoo toegevend wij ons moeten tegenover de Deutsche veroveringen die wij in 1918 hebben gemaakt, en

veel weg hebben van een olifant die wij in de loterij zouden gewonnen hebben.

SPAREN.

Veel menschen kunnen tegenwoordig veel geld verdienen, maar weinig menschen kunnen sparen.

Veel menschen zouden volstrekt moeten leeren sparen.

Waarom moet men sparen? Omdat men door sparen vooruit komt.

Wie spaart, vergaart, zegt het spreekwoord.

Duizende menschen zouden gaarne iets bezitten, maar zij hebben daarvoor niets over. De gebraden duiven moeten hun zoo maar in den mond vliegen!

Daar is maar een middel om het tot iets te brengen, en dat middel is: Sparen.

Geens de huizen na van burger-menschen, die er goed inzitten, en vraag eens, hoe zij het zoover gebracht hebben? Nantuurlijk zult gij er vinden, wien de welstand door een eremits is toegekomen. Maar nog veel meer zult gij er aantreffen, die met weinig of niet wat overleggen.

In den goeden ouden tijd verdeelde men zijn geld in drie deelen: de noodpenning, de broodpenning en de teerpenning.

De eerste noodpenning, werd zorgvuldig bewaard en alleen in het uiterste geval aangepakt.

De tweede, de broodpenning werd gebruikt in de zaak om brood te verdienen.

De derde, de teerpenning, werd uitgegeven voor het levensonderhoud.

Hoe staat het tegenwoordig met die drie penningen?

Aan den eersten wordt nu al heel weinig gedacht.

Voor den tweeden is 't heilloos « eredit » ons gebracht.

Maar de derde die woekert steeds verder met kracht.

Maar spaarzaam zijn is niet gierig zijn.

Wil men in de samenleving voortuit komen dan moet men sparen.

Wanneer wij echter tot spaarzaamheid vermannen, ligt het verre van ons, de vreek-gierigheid aan te bevelen. Spaarzaamheid vereischt hemelsgeduld en geduld.

De vrek hangt aan geld en goed. Het geld ligt hem ter harte. Geld; dat is zijn heilige gedachte, zijn eerste zorg. Geld; dat zoekt hij, dat jaagt hij na. Het geld is de God, dien hij aanbidt.

De spaarzaam echter verwerft zich geld en goed, alleen maar om netjes te kunnen leven, het geld is hem nooit eindig, maar slechts een middel om tot hoogere doeleinden te komen.

De vrek, de gierigaard is hard en ongevoelig voor den armen. Vraag iemand hem om een almoes dan jammert om klacht hij om dat eeuwig gebed: « en als hij iets adopt dan is het alleen maar om het als dat lastig bedelen af te zijn.

De spaarzaam is milddadig hij geeft graag van het gespaarde, hij is vol medelijden met den lijdenden evenmenschen.

De spaarzaam is tevreden als hij eindelijk de fatsoenlijke de wereld komt.

Daar bestaat dus tusschen spaarzaamheid en gierigheid een hemelsover verschil.

Haat dan de gierigheid, maar bemin en beoefen uit alle kracht de spaarzaamheid.

Staatkundige Philosophie in onzen Raad.

Liberaal filosofie heeft nu eenmaal de weverruente reputatie, doorgaans bloednoug en « van den kouden grond » te zijn. Het Raadsverslag, bij circulaire uitge-

geven door « Het Bostuur der Liberale Vereniging » schijnt die reputatie naar best vermogen te willen ophouden. Het laat den heer Burgemeester, naar aanleiding van den famenzen socialist « Allereks-blunder » als volgt spreken: Ik zou niet toelaten dat hier de Koning werd beschimpd, doch dit heeft mij geenszins het inzicht van M. Dirksen schijnen te zijn. Verder is hij persoonlijk verantwoordelijk voor zijne republikeinse gevoelens, die ik hoegenaamd niet deel, maar die M. Dirksen het recht heeft te hebben.

Tot onzen spijt heeft volgens dit verslag de Heer Burgemeester zijne verpising nog verder gedreven, dan wij eerst dachten.

In plaats van zich te houden aan de niting van den socialist S. Heppen, eene niting die kort en goed prof was en ontdekte van allen eerbied, scheekt hij hem die uiting en beoordeelt hij het inzicht.

Wel wat erg welwillend, en aan een ambtspersoon niet geoorloofd. Wij verwachten van onzen Burgemeester, en hebben het recht het te verwachten, dat hij onhebbelijke sprekwijzen tegen het Koninklijk Gezag in den raad onderdrukke.

De Heer Burgemeester heeft verklaard, dat hij de Burgemeester van allen wil zijn. Wij verstaan daardoor den Burgemeester der Tongersche maatschappij. Deze nu wil op de eerste plaats de gezinstellingen waarbij zij leeft, verdedigd zijn tegen socialistie en antimonaarchale aansluiting. Zij heeft niets te maken, en de Burgemeester evenmin, met de inzichten der aanmatigens. De maatschappelijke daden zijn nitwendig. Dat weet de heer Burgemeester uit zijn contracten-praktijk. Op de verklaringen komt het aan niet op die niet te controleren en geheel vrije inzichten.

Om dezelfde reden is het met den besten wil niet mogelijk, het tweede deel van des heeren Burgemeesters beoogd aan te rijnen. Indien de socialist-mestingshonder verantwoordelijk is voor zijn gevoels-persoonlijk of niet, is de heer Burgemeester, die ze doorklaart in den raad, er ook verantwoordelijk voor. Niemand echter is in de maatschappij verantwoordelijk voor zijn gevoels, waarmee hij alleen voor God staat. De heer Burgemeester zegt dat zelf: « de gevoels, die men het recht heeft te hebben ». Maar de zelfbetreffende des heeren Burgemeester toont, dat hij over de verklaring der gevoels beheld te handelen. Hoe kende hij anders ook en de origine aanwijzen met hem, daar en op de oogenlijk, die gevoels zonder hunne verklaring? En hier schijnt ons nu juist zijne verpising op haar hoogtepunt. De schepen in functie heeft volstrekt niet het recht, zijne republikeinse gevoelens te verklaren. Dat is een daad in flagranten strijd met zijn ambt en ambtsbed in onzen monaarchalen staat. Dat klemt te meer, wanneer die verklaring in openlijk verband staat met de gezagsinstemming door het kleinere raad spreken over den Vorst. De schepen en ook het raadslid is eveneens het gezag het gezag ten aanzien van het republikein, die geen voorst aanneemt, maar den Vorst, die geen republiek bestaunt.

De Republiek aspirant bewijst, dat de Koning hier ter stede moet gehuldigd worden de glorie van den heer Meyers, die het beter dat de Koning hier ter stede moet gehooft om de glorie van den heer Meyers, die de zonde der republikein niet Burgemeester kon zijn? Wij gunnen hem gaarne zijn glorie, maar dan, als t u beeft, als van den Burgemeester onzes Konings!

BUITENLAND

FRANKRIJK.
Een priester vermoord. — HJ HAD ZELDOOZE DRUKSELS VERSCHEURD.

Het lijk werd naar Egmond gevoerd en door de monniken bij de voorvaderen ter aarde besteld.

Op aandringen van Adelheide, had eenige dagen later, op 11 November, het huwelijk plaats van hare dochter Ada en Graaf van Loon in tegenwoordigheid en met de toestemming van een aantal edelen van Holland. Die tegenwoordigheid en de toestemming der edelen bewijzen dat Ada wetlijk haren vader kon opvolgen in al zijne leenen en dat onder dat opzicht geen twijfel onder hen bestond.

Hier zijn wij het in sommige punten, niet eens met Hollandse strijders, die het volgende beweren:

Terwijl nu het lijk des vaders, zonder de gewone praalvervoering boven de staaf, worden de dochter met ergerlijken spoed aan den Graaf van Loon verbonden, en in plaats van rouwmaatschap en weekdagen weergalmen de grafelijke halmen van het erude gejuich der verzamelde feestgenoten, terwijl men het overschot van den eens zo geliefden graaf door huurlingen naar Egmond laat voeren, het aan Egmondse monniken overlatende.

Dat Holland toen nog een mannelijk erf-leon was, dat bij gebrek aan mannelijk erf-weder aan het lijk verviel, kan waar zijn, en wij nemen ook aan, dat Holland gedurende drie honderd jaren in zijn geslacht was geweest, een geslacht van het hoogste aanzien onder de vorsten, dat zijnen oorsprong van de stichting der Fransehe moorische afstamde. Uit alles blijkt het, dat Dirks bedoeling geweest is, dat de onmondige Ada hem in het bezit van onvoldoende huwelijks zekeren door dringenden geweest zijn. Vroeger schijnt Dirk zyne gemalin tot die voordigschap bestemd te hebben, doch door latere gebeurtenissen hiervan teruggebracht, had hij even staatkundig als voorzichtig besloten, den heerschechtigen Willem aan zich te verbinden, ten einde Hol-

land voor inwendige beroert en in buitenlandse kuitperjen te bewaren, door hem de belangen zijner dochter in handen te geven, daar hij als de enige mannelijke afstammeling van zijn geslacht ook de enige zijn kon die zijne dochter de opvolging be-twisten zou. Geen voorbeeld werd er in de grafelijke regering nog gevonden, dat eene dochter haren vader opvolgde, steeds was bij ontstentens van een zoon de broeder den broeder opgevolgd. Ada had alleen aanspraak op de rijke afdeelen welke haar vader in Holland bezat, doch waaraan het grafelijk bestuur niet verbonden was.

Dat alles kan waar zijn, doch daarmee besluten dat het huwelijks onrecht was, dat is te ver. Aan Volgers de kerkelijker was het wel mogelijk dat Dirk VII, in zijne laatste stoulen, zijne toestemming gaf?

En kon nu niet gedruken, wat toch later gebeurde, dat het Graafschap een gemeenlijk leen werd, zoo wel op dochters als op zonen overgange?

Overigens Adelheide was doortrokken van haat tegen Graaf Willem en kon de gedachte niet dulden hem den voogd over hare dochter te zien, te meer daar zij in hare verblindheid zich zelve bekwaam genoeg voor het staatsbestuur rekende, dat zij besloten was in handen te houden.

Hoewel zij zich de onvoorspiedigheid haren dochter tot het erfrijke leen niet ontvinsde, wist zij ook even goed dat de opvolging eens broeders door den broeder, wel meermalig oogenkundig door den Keizer, voor wien zulks afhangt, toegelaten werd, waardoor dit in de groote rijksovereenkomst werd, maar nog geenszins ten wettigen regel geworden was. Eveneens was het naar bewaard, dat wanneer een der eerste Ennemen, des Rijks als eenige erfgenamen, eene zehwede dochter achterliet, de Keizer meestal den schoonzoon des verstovernen met de opvolging in het leen begunstigde. Op dezen grond dus hoopte zij de gunst des Keizers

De eerwaarde heer Bethlehem, die in literaire goudshenke kringen bekendheid verwierf met zijn boek « Romans à lire et Romans à proscrire », had onlangs aan de uitstalling van een kiosk van het Boulevard Montmartre te Parijs, verderlijke drukwerken en pronen ontdekt, deze genomen verscheurd en onder de voeten vertrappt.

Een politiaan die bijgevoeren werd maakte proces-verbaal tegen hem op.

Na dit feit vernomen te hebben, gingen de tekenaren die de schijnbare pronen der gescheurde tijdschriften hadden vretschend, naar een andere kiosk en vernielden er bladen die de daad van den priester verheerlijkt hadden.

Eerw. Heer Bethlehem verscheen thans voor den vrederechter, die hem veroordeelde tot 11 frank boet. In den loop van het geding verdedigde de moedige priester nogmaals de zedelijkheid.

De tekenaren die de katholieke bladen vernield hadden, werden tot dezelfde straf veroordeeld.

Een nieuw valschem. — UITVINDING VAN EEN ZWITSER. — Op het vliegplein van Bazel heeft men allerlei proefnemingen gedaan met een nieuw valschem, uitvinding van den Zwitserschen ingenieur Kunzer. Het toestel is er op gemaakt om paken, bijvoorbeeld uit een vliegtuig geworpen, zachtjes op den grond te doen neerkomen. De zak, waarin de voorwerpen staken, is bevestigd aan een zwaren pot die een melankoliek bevat hetwelk een valschem in beweging zet in den bepaalden tijd. Eerst valt de zak zeer rap tot op eenige meter afstand van den grond; dan gaat het valschem open en het boekje komt traagjes neder. Geen kweste van te beschadigen door een harden botsing met den grond. Men kan het uitvindingen paken zelfs zonder gevaar in de armen opvangen.

Het nieuw valschem kan de grootste diensten bewijzen, bijvoorbeeld inzake bezetting van onden postbussen te verre kelen. Het vliegtuig met de paken aan boord moet niet landen, hetgeen een groot gevaar is en veel tijd doet winnen. De leger zouzen van de nieuwe uitvinding gebruk kunnen maken voor een dienst der spoedberichten. Van een machiel licht voor-zien, zou het gebied van vrees kunnen gebreed worden door de vliegtuigen die in mechts op onbemande vliegen moeten aangekomen.

Zooval in den vrede als in Zwitserland is men bezagen met de uitvinding van ingenieur Kunzer. Te Bazel zal waarschijnlijk een maatschappij zetschil worden voor het vervaardigen en het verkoopen van valschemen Kunzer. Al de gedrukte proefnemingen hebben voldoende zegevoerd.

ITALIË.
Te Florence is overleden prins Sepho Borghese afstammeling der familie van prins Paulus V en van kardinaal Sepho Borghese, vier namen prieken op zwerfel praelrige gewoone fontanen, enz. met den naamssamenlij.

De familie Borghese, één der oudsten en aanzienlijkste van Rome, verteld ook een der rijkste, had in de zeventien jaren veel van haar fortuin verloren, zodat zij ook gedwongen werd de beroemde villa Borghese, onder de muren van Rome bij de porta del Popolo, met de schitterende kunstverzameling van beeldhouwwerken en schilderstukken aan den Staat te verkoopen.

Ook haar paleis in de stad, een der grootste en schoonste van Rome, moest zij verkoopen. De thans overleden prins kon dit laatste, na zijn huwelijik met eene rijke adellijke Geneueische dame, terugkopen.

Een tijd lang heeft Sepho Borghese zich dan aan de politiek gewijd en in tegengestelding met de religieuse tradities zijner fami-

lie, vormde hij in het parlement een groep van radicalen, anti-godsdiensten, en deed daardoor veel van zich spreken.

Later wijdde hij zich aan de sport en toen de automobiel sport nog in haar opbloei was, organiseerde hij den bekenden raid Peking-Parijs, dwars door Azie heen, waaraan hij op een « Itala » deelnam, waarmee hij ook te Parijs aankwam.

Drie jaren geleden verloor den Sepho op tragische wijze zijne vrouw, doordien zij van het terras van een hotel aan het Gardmeer stortte en in het meer verdrink, zonder dat men haar lijk terugvond.

In den grooten oorlog diende hij zijn vaderland als officier en onderscheidde zich door dapperheid.

Zijn laatste levensjaren bracht hij in stilte door te Florence, waar hij bekeerd van zijn vroegere radicale ideeen, godsdienstig leefde en voorzien van de H. H. Sacramenten overleed.

HONGARIË.
Beschermen der openbare zedelijkheid. — Het verwilderen der zeden, als gevolg van den oorlog en der revolutie, zoodaende de steeds verder om zich heugrijpende zucht zij te leven en allehande vermakken bij te wonen, gaf het Hongaarsche ministerie van Binnenlandsche Zaken aanleiding, de voorkomende buitensporigheden met geweld en straf te onderdrukken.

De verordende bepalingen der overtreddingen werden door nieuwe vervangen die het verboden scierper ontlijnen en bij de verbodingen in den tegenwoordigen tijd aangepast waren.

Het nieuwe besluit, in het belang der openbare orde en zedelijkheid maakt het de overheden tot plicht alle stukken en voordrachten te verbieden, die of door den inhoud of door de gedragingen van de spelers of voordragers de zedelijkheid aantasten.

Eveneens zijn alle onzedelijke dansen zoodaende op onzedelijke of smadelijke manier worden gedanst, te verbieden. Eveneens is in het openbaar op straat en in publieke middelen van vervoer, het moeielijk zoodaende het gebruik van onzedelijke of smadelijke uitdrukkingen, die den goeden smaak en het zedelijk gevoel van anderen kunnen aantasten verboden.

Ook het besta valen van een fatsoenlijke vrouw of fatsoenlijke meisje wordt thans verboden, eveneens wanneer zij tegen haren wil wordt bekeled.

Stenbar loven is eveneens het uitstellen van lit. natuur afbeeldingen, die de eerbaarheid kwetsen of zoo zijn, dat ze de lage driften kunnen aanwakkelken.

De overheden werd bevelen vrouwen, meisjes en in het algemeen de jeugd zoodaende mogelijk voor het kwade te behoeden. Zij die zich niet aan de gegeven bepalingen houden, kunnen tot gevangensstraf of geboete worden veroordeeld.

ENGLAND.
Zeer snelle spoorwegverbinding Londen-Shanghai. — SLECHTIS DAGEN KEIZEN IN PLAATS VAN 'N.

Volgens de Russische bladen zal de snelle spoorwegverbinding tusschen West-Europa en het Verre Oosten, die gedurende gedurende tijd is voorbereid, overstaans verwezenlijkt worden.

Dank zij deze verbinding zal de afstand Londen-Shanghai in 15 dagen afgelegd kunnen worden in plaats van — zoodaals tot nu toe — 50 dagen.

De prijs voor een biljet Londen-Shanghai te klasse zal 230 dollar bedragen, voor een biljet 2e klas 180 dollar en 3e klasse 75 dollar per 10 kg.

Tot de afsluiting van deze snelle verbinding hebben 14 Staten-samenwerk-

over hare dichters » verworven en zoodaende haren naam, lezen Willem te bevestigden.

Graaf Lodewijk II, zijne echtgenote Ada en zijne schoonzoon Adelheide, trokken naar Egmond, ter viering van het huwelijik van den dertigsten dag.

Men had toen namelijk drie dagen waarop behalve de gewone zelluisschen, eens versterkten lijdensplechtigheid gevoeld werd, deze waren de zwaarte, die dertigste en 40e verjaardag van het overlijden.

Zij waren nog maar tot Haarlem gekomen, wanneer ridder Walter van Lutvel, een aanhang van den Graaf van Loon, hem te gemoet kwam en riep:

« De Oosterschen en Aalsmeiders, handlangers van Willem, zijn aan de hand. Met hulp van Gijbrecht van Amstel, een socchepelijk leuven, mocht het hun gelukken de Oosterschen en Aalsmeiders te ontlijpen. Adelheide en Lodewijk bereken Urecht, terwijl Ada, vergezeld van Borne en Neerheim met enige andere ridders naar den burg van Leiden vliucht.

Wat was er gebeurd?

Eerst van alles onbewust, spoedde Willem zich op het bericht van het overlijden zijns broeders naar Holland. Aan de Zep-gelonen vraagt hij vergezeld van den liggendsten te Egmond bij te wonen, doch dit wordt hem geweigerd, zoodat hij genoodzaakt is naar Griensland terug te keeren.

Maar juist deze weigering zou de Graaf-vin weduwe noodlottig zijn, daar zij sommigge edelen, teich al onszogd met de heugste voortwachting verkelde.

Filips van Wassenaar, Jan van Rijswijk, Simon van Haarlem (die later echter wederom tot den Graaf van Loon ontsied), Willem van Teilingen, Wouter van Egmond, Albert Banjaard Jacob van Wassenaar, burggraaf van Leiden, en anderen verklaren zich openlijk genegen voor Willem en noodigen hem uit naar Holland te komen, onder belofte hem te zullen ondersteunen.

POLEN.
Ontzettend drama der dronkenschap. — EEN BESCHONKEN BOER DOODT ZIJN VADER, MOEDER EN SCHOONBROER EN KWETST ERNSTIG ZIJN BROER EN ZUSTER. — Uit Warschau wordt het volgende ontzettende drama der dronkenschap meedeeld:

Te Biskupice heeft een boer in beschonken toestand zijn 75 jarigen vader en zijn 60 jarige moeder vermoord.

Daar zijn schoonbroer, kwamen en zijn zuster te hulp toegesnel, lijdten om den woesteling te weerhouden, vuurde deze zijn revolver op hen af, met het verschrinkelijk gevolg dat de schoonbroer gedood en de boer en zuster ernstig gewond werden.

Men is er ten slotte in gelukt den bezettene onschadelijk te maken en op te sluiten.

SPANJE.
De kwestie der troonopvolging. — Naar uit Madrid wordt gemeld, is de koning aan de overleden.

In de Spaansche hoofdstad heeft men zich eenige dagen om koning Alfons ernstig bezorgd gemaakt. Het volk herinnert zich den vroegen dood van Alfons XII, die op 27 jarigen leeftijd stierf en was lievig ge-schokken van de zware long- en buikvles-ontsteking, waardoor diens zoon plotseling op het ziekbed werd geworpen.

De thans 11 jaar oude koning heeft nooit een sterken indruk gemaakt. Door sport — jacht en polo — heeft hij er zich echter goed gehouden en kon hij zijn zware ziekte weerstaan.

Bestrijpelijk is, dat in deze dagen het publiek zich levendig met de vraag heeft bezield, waarom er zou moeten gebeuren, als de staat in dezen toch al moeilijken tijd nog een troonwisseling had mee te maken. Officiële troonopvolger is de in 1907 geboren infant Alfons prins van Asturie.

Deze jonge prins was zeer gezond bleef uit, maar is in werkelijk zoo ziek dat men hem niet eens een niet in staat acht.

De tweede man prins Jaime, een jaar jonger, is doofstom, komt dus niet in aanmerking. Dan volgen twee prinsessen, blonde knappe meisjes van het Engelsche type. Van den jongsten prins, den twaalfjarigen infant Gonzalo, weet men niet veel, maar de derde zou des Konings de op 20 Juni 1913 geboren infant Juan Carlos, is een kermes-kind, en in Spanje geheeten men algemeen, dat deze prins eens getrouwd zal worden, de veel omstrede kroon van Castille te dragen.

DUITSCHLAND.
Brand in een gevangenis. — Vrijdag is brand uitgebroken in een voormalig fort, dat thans dienst doet als strafgevangenis. Doordat het vuur zeer snel om zich heen sloep, konden de op de eerste verdieping ontkomen gevangenen niet meer langs de trap weggelooft worden, zoodat men zich genoodzaakt zag het traliewerk der celvensters open te breken om de gevangenen langs dezen weg in veiligheid te brengen.

Vele hinnen waren reeds bewusteloos geworden door den hevigen rook, zoodat zij door middel van zuurstofapparaten weer tot bewustzijn moesten worden gebracht. Een aantal gevangenen bekwaamen brandwonden.

AMERIKA.
Een vliegverbaad. — Isaac Schlosback, een vlieger bij de Amerikaanse marine, heeft een merkwaardig avontuur gehad. Het gebeurde boven de Amerikaanse kust-bij Norfolk.

Schlosback voelde met zijn vliegtuig in de lucht een kopluchting uit toen hij los schoot en uit het schuifje vloed. Gelukkig kon hij een paar spijlen te pakken krij-

ten. Het slot van Philips van Wassenaar lag tusschen Leiden en den Haag. Op een donker nacht en in het diepste geheim, vertrok van daar een klein schuitje met slechts drie personen, slocht gelukkig en een handgeen hoed op het hooft, reidden naar Vlaarding.

Daar woort een der drie personen door de aanwezige Zeeuwer heroren en op de hardstrikte wijze onttongen.

Het Was Willem.

Onder vredegevoel over de terugkomst van den zoon van hantien geliefden Graaf Floris III, wordt hij, door het opgetogen volk naar Zierikzee gevoerd en als Graaf geëdlijkt.

Onder tusschen was Albert Banjaard en Wouter van Egmond in Kennemerland voor Willem's belangen werkzaam om toen met hun gedruke was de bevolking zijne zijde te doen keeren, bestond zij zich van de Graaf-vin weduwe en van het jongste paar moester te maken en zoodaende het pleit in eens te beschleuten.

Onder hantien aanvoering, slaan de Kennemiers het beleg voor den burg van Leiden, maar als zij verhoogen held.

Weldra wordt hun leger nog versterkt door Filip van Wassenaar en zijne beide, alsmede door de bewoners in allen toegesnel van de omringende dorpen. Daar men binnen den burg gebrek had aan alles, wamen weldra genoodzaakt zich over te geven.

Met moete verbeden Borne en Meerheim het behoud van hun leven en Ada's schuilplaats. Het was te vergeefs dat zij niet eenige ridders pogden te wederstaan aan gansch een leger overwereldigers.

Beiden werden van alles broed en in de kerker geworpen tot Graaf Willem over hun lot beslist zou hebben, en Ada werd in handen van Willem van Teilingen ter bewaring gesteld.

(Wordt vervolgd.)

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 4 —

ADA

GESCHIEDKUNDIG VERHAAL.
getrokken uit de
ANNALEN VAN HET GRAAFSCHAP LOON
door JOSEPH LIBOT,
in leven Kantonaal Schoolopziener
te Tongeren.

In den zomer van 1203, ontstond er een oorlog tusschen den Graaf van Loon en den Hertog van Brabant. De Bisschop van Metz, Filip van Zwaben geneegen, beoefde Lodewijk II van de Ondervoogdij van St-Truiden, waarschijnlijk om hem te straffen voor zijne verkleefdheid aan Otto IV, waarschijnlijk ook om hem tot de partij van Philips doen terug te keeren. Lodewijk, door de St-Truidenaars, onderstund, hield zich meester in zijne Ondervoogdij; maar hij voorzorg dat hij met moete een zo machtigen tegenstrever zou kunnen wederstaan en hij wendde zich tot Hugo van Pierpont, Bisschop van Luik, om onderstand. Den